

Arrest

nr. 218 275 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juli 2018 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster op 24 juli 2018 tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij arrest nr. 207 306 van 27 juli 2018. Het schorsings- en annuatieberoep dat verzoekster vervolgens tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij arrest nr. 215 098 van 14 januari 2019.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juli 2018 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
[...]*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming in gediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer een jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 14.07.2018 door de politiezone van Brugge. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]

3.2

Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Daartoe beroept men zich op de door haar afgelegde verklaring ten overstaan van de politie van Brugge, opgenomen in het Proces-Verbaal met nummer BG61.L1.012464/2018).

Verzoekster heeft zich meteen ingeschreven als zelfstandige en zich geëngageerd om samen met de heer C.C. een restaurant uit te baten, namelijk restaurant V. [...] (stuk 5)

Zij had een afspraak met de stadsdiensten te Brugge op 04.07.2018, doch door omstandigheden is dit niet kunnen doorgaan. (stuk 6)

Zij was namelijk op reis naar Griekenland.

5.

De dienst vreemdelingen te Brugge zou verzoekster gaan contacteren met het oog op een nieuwe afspraak, hetgeen dus niet is kunnen doorgaan.

Wel integendeel: de politie plande een inval in het restaurant en verzoekster werd verhoord en meteen werd haar de bestreden beslissing betekend.

Verzoekster heeft evenwel alle nodige documenten om een verblijfskaart en arbeidskaart te verkrijgen reeds verzameld en is wachtende op een nieuwe afspraak bij de Stad Brugge. (stukken 7-8)

Het was en is dus absoluut haar bedoeling zich te regulariseren, doch dit wordt thans bemoeilijkt door de vasthouding zoals bevolen door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Zij is woonachtig te [...], waar dus ook het restaurant is gelegen. Verzoekster heeft zich dus in regel gesteld voor wat betreft de wetgeving omtrent de sociale zekerheid en heeft haar sociale bijdragen stipt betaald.

Dit alleen al toont aan dat zij de nodige stappen heeft gezet om zich in regel te stellen en daarbij nooit de bedoeling had illegaal arbeid te verrichten als zelfstandige: zij was gekend bij de sociale zekerheid en betaalde haar sociale bijdragen.

Het voormelde toont nochtans aan dat zij weldegelijk meewerkt met de overheden. Zij heeft bovendien zelf de nodige stappen gezet om zich te voorzien in wettelijk verblijf (in tempore non suspecto): namelijk door een afspraak te maken met de diensten van Stad Brugge en door de nodige documenten te verzamelen teneinde een aanvraag als arbeidsmigrant (zelfstandige):

-Een attest van goed gedrag en zeden vanuit Griekenland (gelegaliseerd) (stuk 7);

-Een medisch attest. (stuk 8)

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing geenszins aantoont dat zij rekening houdt met het feit dat verzoekster zelf het initiatief tot regularisatie heeft genomen.

Er mag niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster zich op sociaalrechtelijk vlak in regel heeft gesteld en de nodige stappen heeft gezet om zich te regulariseren.

Zij had op 04.07.2018 een afspraak bij de stadsdiensten te Brugge. Deze afspraak is louter omwille van een reis van verzoekster naar Griekenland niet kunnen doorgaan.

6.

Zij heeft financiële verantwoordelijkheden als partij toegetreden tot een handelshuurovereenkomst met betrekking tot het restaurant gelegen op de Burg te Brugge.

Verzoekster is tevens woonachtig op hetzelfde adres van het restaurant

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de financiële verplichtingen die verzoekster draagt.

Door het inreisverbod is het onmogelijk terug te keren naar België, nadat zij zich in regel zou hebben gesteld.

Nochtans:

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit et administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Dit blijkt niet het geval, gelet op het voorgaande.

3.3

In ieder geval is een inreisverbod van 2 jaar in dezer disproportioneel.

Verzoekster verwijst naar het voorgaande.

Zij heeft zich meteen in regel gesteld voor de sociale zekerheid.

Zij betaalt stipt haar sociale bijdragen.

Zij nam zelf het initiatief om zich te regulariseren.

7.

Door het opleggen van een inreisverbod is het voor verzoekster onmogelijk verder te werken in het restaurant nadat zij zich in regel heeft gesteld.

De economische en sociale belangen zijn in dezer absoluut niet geschonden: verzoekster was in regel op dat vlak. Verwerende partij kan dit niet aangrijpen als argument om een inreisverbod van 2 jaar te motiveren.

Dit kan dus geen argument zijn te spreken van een proportioneel inreisverbod.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door verzoekster – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en i het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 2 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 2 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te 8.

verschuilt achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

3.4.

De bestreden beslissing vermeldt het verkeerde geslacht van verzoekster.

Lezing van de bestreden beschikking laat niet duidelijk blijken of er een standaardmotivering werd gehanteerd.

Door lezing van de bestreden beslissing kan met andere woorden niet worden nagegaan of de motivering wordt toegepast op de situatie van verzoekster, dan wel of er een standaardmotivering wordt toegepast.

De belangen van verzoekster zijn dan ook geschonden.

Zij kan niet oordelen waartegen zij zich dient te verdedigen.

Evenmin wordt de termijn van tenuitvoerlegging niet correct weergegeven.”

2.2. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij niet afdoende verduidelijkt waarom ze besloot een inreisverbod van twee jaar op te leggen, betreft deze kritiek de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Verder wordt gemotiveerd waarom een geldingsduur van twee jaar wordt opgelegd. Zo wordt verwezen naar het gehoor van 14 juli 2018 door de politiezone Brugge, waaruit blijkt dat verzoekster heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch enig medisch probleem. Voorts wordt erop gewezen dat verzoekster niet heeft getwijfeld op onwettige wijze in België te verblijven en wordt benadrukt dat verzoekster niet heeft getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Er wordt geconcludeerd dat gelet op voorgaande elementen en het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Verweerder legt in de bestreden beslissing dus wel degelijk concreet uit waarom hij een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar oplegt. Hij heeft zich dus niet beperkt tot het verwijzen naar een wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift. De formele motiveringsplicht legt verweerder in deze niet op om te motiveren waarom hij geen inreisverbod oplegt voor een mindere termijn dan twee jaar. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder geenszins dat verweerder heeft gehandeld alsof een

geldingsduur van twee jaar automatisch uit de wet zou volgen. De bestreden beslissing motiveert aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en kan dan ook bezwaarlijk als stereotiep worden beschouwd. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster toont niet aan dat de motivering – waarin wordt verwezen naar haar situatie, zoals deze blijkt uit haar gehoor door de politie – haar niet in staat zou stellen na te gaan of rekening werd gehouden met de elementen die haar zaak kenmerken. Het enkele gegeven dat verzoeksters geslacht verkeerd wordt vermeld, maakt niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”

2.7. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze situatie werd reeds vastgesteld in het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. Verzoekster betoogt dat verweerder geenszins is verplicht een inreisverbod op te leggen, indien een vreemdeling zich in voormelde situatie bevindt, doch uit de bewoordingen van voormelde wetsbepaling blijkt dat op verweerder wel degelijk de verplichting rust om een inreisverbod af te leveren wanneer hij vaststelt dat verzoekster zich in de hierin weergegeven situatie bevindt (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Er wordt niet aangetoond dat verweerder ten onrechte zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

2.8. Kernbetoog van verzoekster is dat niet voldoende rekening werd gehouden met de omstandigheden die haar zaak kenmerken. Zij benadrukt in deze dat zij wel degelijk de intentie had om haar verblijf te regulariseren, dat zij hiertoe alle vereiste documenten heeft verzameld, dat zij stipt haar sociale bijdragen betaalt en dat het inreisverbod van twee jaar haar verhindert om haar economische activiteit als zelfstandige in een restaurant verder te zetten. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekster met dit betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt.

2.9. Verzoekster tracht vooreerst aannemelijk te maken dat zij wel degelijk de intentie had om haar verblijf te regulariseren, doch beperkt er zich toe te stellen dat zij een afspraak heeft gemaakt met de stad Brugge op 4 juli 2018, die zij evenwel niet kon nakomen. De Raad wijst er vooreerst op dat

verzoekster ter ondersteuning van haar betoog niets meer bijbrengt dan een bevestiging van een afspraak van 4 juli 2018 met de stad Brugge ("*informatieverstrekking niet-Belg*"), evenals een attest van goed gedrag en zeden en een medisch attest. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde overtuigingsstukken zouden volstaan, opdat kan worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk de intentie had om haar verblijfssituatie te regulariseren. Verzoekster kan deze stukken niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. De Raad kan het bovendien ook niet nalaten op te merken dat voormelde afspraak met de gemeentelijke diensten van de stad Brugge slechts werd gemaakt op 4 juli 2018, terwijl verzoekster luidens haar eigen verklaring reeds een jaar in België verbleef. Zelfs indien aldus zou kunnen worden vastgesteld dat uit de overgemaakte stukken zou blijken dat verzoekster een stap heeft gezet om haar verblijf te regulariseren, wijst de Raad erop dat zij voordien reeds lange tijd op onwettige wijze alhier verbleef, waarbij zij bovendien – in strijd met de arbeidsrechtelijke regels – aan het werk was als zelfstandige, minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan. Bovendien bevestigt verzoekster thans zelf dat zij zelf aan de oorsprong lag van het niet nakomen van de gemaakte afspraak met de stad Brugge, met name omdat zij op reis was naar Griekenland. Wat er ook van zij, wijst de Raad erop dat verzoekster in haar gehoor door de politiediensten geenszins uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij trachtte stappen te ondernemen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Op grond van de gegevens waarover hij beschikte, kan het aldus niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk worden geacht dat verweerder heeft gesteld dat verzoekster niet heeft getwijfeld op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven.

2.10. Verzoekster voert in tweede instantie een uitgebreid betoog aangaande haar tewerkstelling, waarbij zij benadrukt haar sociale bijdragen stipt te hebben betaald. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster alhier heeft gewerkt zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Het mogelijke gegeven dat verzoekster tijdig haar sociale bijdragen zou hebben betaald, houdt geenszins in dat haar activiteiten als zelfstandige in overeenstemming zouden zijn met de arbeidswetgeving. De arbeidsreglementering reikt verder dan het louter betalen van sociale bijdragen. Om als derdelander een zelfstandige activiteit in België te kunnen ontplooiën, dient de betrokkene namelijk in beginsel in het bezit te zijn van een beroepskaart. Er blijkt niet dat verzoekster in het bezit was van de vereiste beroepskaart, noch dat zij was vrijgesteld van deze verplichting. Verzoekster, die er louter op hamert dat zij sociale bijdragen betaalde, houdt dit bovendien ook niet voor. In het licht hiervan kan de Raad het niet onredelijk achten dat verweerder ook verwijst naar de bescherming van de sociale en economische belangen, teneinde een inreisverbod van twee jaar te verantwoorden. De loutere overtuiging van verzoekster dat zij de economische belangen niet schaadt, kan bezwaarlijk aantonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden. Dat zij nooit de intentie had om illegaal arbeid te verrichten, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zonder de daartoe vereiste machtiging heeft gewerkt. Waar verzoekster nog wijst op haar financiële verplichtingen in het kader van de aangegane handelshuurovereenkomst, kan zij bezwaarlijk verwachten dat verweerder deze omstandigheid mee in overweging zou nemen bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod. Deze aangegane verplichting kadert in de onwettige uitoefening van verzoeksters zelfstandige activiteit. Waar verzoekster er in derde instantie op wijst dat zij ten gevolge van huidig inreisverbod in de onmogelijkheid verkeert "*verder te werken in het restaurant nadat zij zich in regel heeft gesteld*", wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetisch betoog betreft. Op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing beschikte verzoekster niet over de vereiste documenten om op legale wijze alhier te werken. Indien verzoekster in de toekomst alsnog de toelating zou krijgen om alhier in haar restaurant te werken, staat het haar vrij om – overeenkomstig artikel 74/12, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – de opheffing of opschorting van het inreisverbod om professionele redenen te verzoeken.

2.11. Wat betreft de overwegingen in de bestreden beslissing dat zij heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch enig medisch probleem, wijst de Raad erop dat verzoekster deze motieven onbesproken laat. Deze blijven derhalve overeind. Waar verzoekster ter terechtzitting een stuk neerlegt, waarmee zij wenst aan te tonen dat zij zwanger is van haar Griekse echtgenoot, kan de Raad hiervan enkel akte nemen. De verwerende partij beschikte immers niet over dit stuk op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. De Raad, optredend als annulatierechter, beschikt niet over de bevoegdheid om dergelijk stuk te betrekken in zijn onderzoek naar de wettigheid van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster vrij haar gezinssituatie met een Unieburger kenbaar te maken aan het bestuur en de daartoe geëigende verblijfsprocedure te initiëren.

2.12. Waar verzoekster nog stelt dat de "*termijn van tenuitvoerlegging niet correct [wordt] weergegeven*", wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen uitvoeringstermijn bevat. Dit betoog lijkt derhalve niet te zijn gericht tegen de bestreden beslissing. In de mate dat verzoekster zou verwijzen

naar de geldingsduur van het inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing duidelijk stelt dat verzoekster een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar wordt opgelegd.

2.13. Gelet op bovenstaande, toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Zij toont niet aan dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met bepaalde, aan hem kenbaar gemaakte, omstandigheden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA